

## Posudek bakalářské práce Adély Rozbořilové

Bakalářská práce Adély Rozbořilové srovnává dvě avantgardní pojetí poezie ve 20. letech 20. století Karla Teigehe a Emila Františka Buriana. Na jedné straně představuje poměrně dobře popsany koncept, který směřuje k vizualizaci poezie, přivádí na s vět optické básně a intenzivně se nechává pronikat filmovým a fotografickým mediem a na straně druhé představuje méně zřetelnou linii rytmickou a audiální, tak jak ji přinesl do českého prostředí E.F. Burian, který vlastně teigovskou linii považoval za „nezajímavou“ nebo spíše pro něj ne dost inspirativní, tak jak byl sám hlavně hudebníkem. Studentce se musela vyrovnat se složitým Burianovským konceptem, který není popisován ani příliš šťastně v sekundární literatuře. Nejvíce se pak vycházela z práce, která se primárně soustředí nikoliv na E.F. Buriana ale na problém vztahu slova a hudby v tzv. théâtre musicale, kde se Jiří Adámek zabývá zvukovými experimenty 20. až 60. let. Stranou zůstala poslední monografie Heleny Spurné věnovaná E.F. Burianově opeře, práce vyšla velmi nedávno a nebyla tak zohledněna, je navíc poměrně konzervativní a nepřilíš dobře se vyrovnává s Burianovým raným obdobím. Od stejné autorky však Adéla Rozbořilová využívá jednu z parciálních studií o voicebandu.

Práce s Adélou Rozbořilovou nad bakalářskou prací byla inspirativní, neboť studentka projevila schopnost tázání po nesamozřejmých jevech a problémech, schopnost kriticky pracovat s prameny a sekundární literaturou. V části věnované Burianovi studentka projevila dobré interpretační schopnosti a produktivně srovnala dva Burianovy rané texty *Idioteon* a *Polydynamiku*. Oba tyto texty vytvářejí jednotu, a k pochopení Burianových extenzivních pokusů se jeví jako základní. Lze v nich sledovat, co znamenal rytmus, barva a tělesnost pro Burianovu celistvou vizi umění, která se později realizovala v divadle. Tato koncepce dostávala postupně propracovanější tvar, již v roce 1930 v neúspěšném jevištní realizaci Šaldova Dítěte (Burianův komentář k tomuto představení patří k nejzajímavějším popisům jeho vlastní metody) a posléze hlavně v Děčku.

Studentka věnovala tedy hlavně pojetí slova u obou autorů, jejich transformací a také extenzivnímu pokusům, jež by primárně obnažily jeho znakovost materialitu. Burianova a Teigehe cesta se tak v sobě zrcadlí a vytvářejí dva komplementární principy, na nichž stojí radikální „ostranění“ slova, které se tak znovu stává schopným nést celou estetickou, komunikační, ideologickou a ideovou zátěž a přitom zůstává hravým a „osvobozeným“. Zároveň oba tvůrci směřují se svými experimenty k jiným cílům. Burianovi experimenty jsou výrazněji tělesné a úzce souvisí s různými typy performativních umění své doby, operou, baletem, revuí, jazzem.

Práce Adély Rozbořilové je napsána hutným jazykem, přímým a přesným jazykem, a splňuje všechna kritéria kladená na bakalářskou práci.

Práci doporučuji k obhajobě. Navrhuji známku výborně podle průběhu obhajoby.

Libuše Heczková